

solviment, solutiú, solvent, solventar, solvència, insolvent, insolvència, absoldre, absolve, absolve, absolutament, absoluta, absolutesa, absolutisme, absolutista, absolutiu, absolutori, absolvència, absolent, absoluta, ansolta, ansolució, insolta, reabsoldre, dissoldre, dissoldre's, dissolre, dessolure, dessolut, dessolvement, aessolviment, dissolviment, dissolva, dissolut, dissolutament, dissoluble, indissoluble, dissolubilitat, indissolubilitat, dissolució, dissolutiu, dissolvent, resoldre, resolt, resolut, resolutament, resolutament, resoluble, resolutiu, resolutori, resolvent, solteró [n. 1], solterot [n. 1], +solteràs [n. 1] (veg. supra), +solterassa [n. 1].

Soldre, V. soler Soldroc, soldroieg, sodroejada, -oejador, -oejament, -oejar, V. sodegar

SOLECISME, pres del ll. *soloecismus*, gr. *σολοικισμός* 'falta contra les regles de la llengua', derivat de *σόλοικος* 'el qui parla incorrectament', i aquest, derivat de *Σόλοι* 'nom d'una colònia atenesa a Cilícia, on es parlava un grec corromput'. □ 1.ª doc.: c. 1390, Aversó, *Torcimany* (I, 231, 239, 240, 249; distingit de *barbarisme* 251, 270, 304. «Ignoran què és leonisme / y què és leal consonant, / pequen en lo barbarisme / y vicis de *solecisme*, / ab rim bort y mal sonant, / les llurs obres van cantant», F. d'Olesa, *primeira meitat S. XVI, JMBover, BiEscrBal.* II, 7.17.4).

Soledà, soledat, V. sol adj. Solegar, seleguer, soleguina, solei, soleia, soleiada, soleiar, soleiet, soleiós, solejar, solell, solellada, solelliar, soleller, solellós, V. sol m.

SOLEMNE, pres del ll. *sollemnis* 'consagrat, que se celebra en dates fixes'. □ 1.ª doc.: mj. S. XIV.

No tenim cap notícia que vagi ser usat per Lluïl (figura en *Blanq.*, però és en la part que només coneixem en la modernització de 1524, *Nostres Clàssics* I, 30.8); en aquest sentit; sí en el de '(persona) important': «tan *solemnes* persones» (*Benedicta Tu*, edició 1915, 316).

L'*InuLC* registra «tant savis e *sollempnes* clergues» a. 1380; «absolució se fes *sollemnament*» a. 1382; «hòmens *solemnes* espirituals», Eiximenis, *Dotzè* (DAG). «Com hageren dit lo evangeli, lo sermoador pujà a la trona, e féu un *solemne* sermó, preycant de vicis e de virtuts; no solament és lloada la paciència del dit gran Emperador, mas de Pompeu, gran e *solemne* ciutadà de Roma, e del rei de Partchia, e de Pisistrat ---», JoMartorell (Ag., cap. 205 i 128). «Aprés del dit sopat se seguí *solemna* col·lació, e moltes danses e altres solaços» c. 1500, PJComes, *Li. de Coses Asseny.*, 48.

En l'adaptació catalana del *Decameron*, de 1429, potser hi ha algun cas en què verteix simplement el mot i. corresponent, però quasi sempre en el text model hi ha un mot diferent, o és en frase afegida pels anotadors: «diverses coses pertanyents a un *solemne* convit féu aparellar» (l'it.: «*grandissimo* convito»);

«ab lo so de la cornamusa de T., e après, de altres *solemnes* instruments ---» (= «quando d'altri sòn carolando ---»); «lo vi ---, per molts *solemnes* mestres haveu per notori, que a la febra és molt nohible» (l'it. posa «secondo C. e Sc.», noms de metges famosos); i l'adv.: «ne --- hoyir cantar los rossinyols --- tan *sollemnament* ---» (it. *gaiament*): x, § 9, 599.10f.; VII, § 10, 433.10f.; Concl., 626.21; VII; introd., 383.10. Era, doncs, mot ja més arrelat en cat., que en italià. «MORT Y SEPULTURA: Fer sepultura molt *solemne* a son pare: patri funus amplum curare; fer la remembrança ---», OPou (*ThPu.*, 243).

DERIV.: *Sollemniat*. «Levã-s matí Blanquerna e cantà privadament missa de sant Sperit; après, l'apostoli cantà missa *sollempniat*, e preycà, e recopmtà lo bé e l'ordenament que Blanquerna havia fet en la cort», Lluïl (*Blanq.* II, 255.16). També en la *Cròn.* del Cerimoniós, en doc. ross. de 1358 (*InuLC*) etc. «El bosc, pels llunyedars, en l'ombra se perdia, / a dalt cantava el vent serena melodia; / dins el pinar sagrat --- / i el cel, el fugitiu que l'esperit enyora, / de la cansada fe *solemniat* penyora, / sota l'august brançam quedava presoner», GALomar (*La Visió*, v. 17); *solemniatitat*; *solemniatment* [S. XIV, DAG, AlCM]. *Sollemniar*; *solemniejar*: tots dos en *Contempl.* (gloss. de Colom); *solemniat*.

Sollemnitat: «Foll fo J. Cr., qui ab tan gran humilitat volc néxer en tan gran pobretor; si l'artiacha avé en ajustar a sa missa tan gran *sollempniat*, ab ergull e vana glòria ---», Lluïl (*Blanq.* II, 121.5); també en la *Cròn.* del Cerimoniós, en doc. ross. de 1376 etc.; «per moltes altres rahons induhides en fer festa e *sollempniat* de la dita sua entrada» c. 1500, PJComes, *Li. de Coses assenyaldes. Sollempnitar* [-tztat, ross. 1393, *InuLC*, Cerimoniós etc.]; *sollempnitiació*.

Del ll. *sollers*, -ertis, que hom ha cregut compost de formació paral·lela a *sollemnis*, es prengueren *solert* i *solèrcia*, usats algunes vegades en els nostres escriptors del Renaixement.

SOLENOIDE, compost savi del gr. *σολήν*, -ῆνος, 'canó, conducte', i *εἶδος* 'forma'. □ 1.ª doc.: DFa.

SOLER v., del ll. *sōlère* 'acostumar, tenir costum de fer alg. c.'. □ 1.ª doc.: fi S. XIII (*VidesR*, Jaume I).

Surt diverses vegades en la *Crònica* de Jaume I: «là on Nós *soliem*», «G. B. e P. S. de M. vengren-se'n a nostra casa, e feren fer sos lits e jagren allí, là on les dones *soliem* jaure: e la Reyna --- pres-se a plorar molt fort ---» (Ag., p. 38.9). «Evas e Aloma --- scriveren qual regla deguesen tenir --- que --- no vestisen li, ni jaguesen en lançols --- Evas fo fortment malalt --- reebut lo sant cors de Jesu Crist --- ell s'adurmi, e --- Déus reté sanitat a Evas; con Evas fo sà e deliure de la malaltia, él tornà en la regla en la qual ésser *sulia*», Lluïl (*Blanq.*, NCL. I, 95.22). «No trobam are tantes aventures con nós *soliem* fer», Reixac (Q., 119.21). «--- Entorn mija nit, estudiant en la cambra on jo havia *acostumat* estar ---, sobtat de molta son,